

Arrest

nr. 239 509 van 7 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien de beschikking van 22 juni 2020 met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 1 juli 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 januari 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 juni 2016 en dient op 15 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 5 april 2019 met nummer X weigert de Raad zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 31 juli 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 oktober 2019 wordt dit verzoek om internationale bescherming overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 18 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun te zijn. U bent geboren in het dorp Dabar Romyali van het district Charkh, provincie Logar en bent 21 jaar oud. U ging naar school tot de 10e graad en hielp daarna thuis door boodschappen te doen, eten te voorzien voor de boeren en soms zelf op het land te werken. Uw familie heeft ongeveer 100 jerib grond in haar bezit. Uw vader is landbouwer en uw oom K.H.K. is de malik (dorpshoofd van uw dorp. Vier maanden voor u Afghanistan verliet, kwamen de taliban naar uw huis. Ze aten en brachten de nacht door in jullie huis en vroegen zelfs aan u en uw neef K.M.Z. (OV (...)) om hen te bewaken. Jullie wilden dit niet meer en weigerden er mee door te gaan. Op een dag gingen u, uw neef K.M.Z., uw vader en uw oom K.H.K. naar de begrafenis van een dorpeling. Op de terugweg werden jullie tegengehouden door de taliban die zeiden dat u en uw neef opgeroepen werden door hun leiders. De situatie escaleerde en de taliban schoot op jullie. Uw vader en twee andere dorpelingen raakten gewond. Uw vader werd naar het ziekenhuis gebracht door uw oom. U en uw neef K.M.Z. bleven nog zes dagen thuis en vervolgens verlieten jullie Afghanistan op de eerste van de tiende maand 1394 Afghaanse Kalender (AK), 22 december 2015 Gregoriaanse Kalender (GK). Jullie reisden naar Europa en dienden in België een verzoek om internationale bescherming in op 15 juli 2016. Uw neef K.M.S. (OV (...)) die de broer is van K.M.Z. ontvluchtte Afghanistan al eerder en diende een verzoek om internationale bescherming in in België op 29 maart 2011. Hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 25 januari 2012.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming legden u en uw neef K.M.Z. de volgende documenten voor: uw taskara (origineel), de taskara van uw neef K.M.Z. (origineel), het certificaat van het afstuderen van de twaalfde graad met puntenlijst van K.M.Z. (origineel), ziekenhuisdocumenten van uw vader (origineel).

Op 27 maart 2018 nam het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voor u en uw neef. Er werd vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan jullie asielmotieven en dat jullie over een intern vluchtalternatief beschikten in het licht van de toenmalige beoordeling van Logar als zijnde als een gebied waar men louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op 24 april 2018 gingen jullie in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In een arrest van 5 april 2019 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Op 31 juli 2019 dienen u en uw neef K.M.Z. een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierbij houdt u vast aan uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Daarnaast verklaart u, net zoals uw neef, dat jullie gronden en eigendommen in beslag genomen werden door de taliban, waardoor uw familie geen inkomen heeft. Verder stelt u dat uw neef K.M.S. die intussen in het Verenigd Koninkrijk woont gezinshereniging aanvraagde voor de hele familie en dat zijn vader en twee van zijn broers reeds met een visum naar het Verenigd Koninkrijk vertrokken. Uw neef K.M.S. stuurt geld naar de familie in Afghanistan om ze te onderhouden. U kaart aan dat de algemene situatie in Kabul slecht is. Bovendien haalt u nog aan dat u tijdens het vorige persoonlijk onderhoud bang was om informatie te geven over het districtshoofd.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming, leggen u en uw neef de volgende documenten voor: een attest van het militair ziekenhuis van Kabul van uw vader H.A.K. (origineel), vijftien documenten betreffende geldstortingen van uw neef M.S.K. naar zijn vader in Afghanistan (origineel), drie kopies van het visum voor het Verenigd koninkrijk van uw oom vader en uw twee neven Z. en R. en kopies van de eerste pagina van hun paspoort.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier en dat van uw neef K.M.Z. (OV (...)), dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw motieven voor uw tweede verzoek om internationale bescherming volledig gelijklopen met de motieven in het tweede verzoek om internationale bescherming van uw neef K.M.Z.. Zijn tweede verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard op basis van volgende motieven:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier en dat van het tweede verzoek om internationale bescherming van uw neef A.A., dient vastgesteld te worden dat jullie verzoek nietontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u en uw neef A.A. afleggen, kan worden vastgesteld dat jullie vasthouden aan de asielmotieven die jullie in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming uiteen zetten. Zo geven u en uw neef aan dat jullie problemen nog actueel zijn (Verklaring volgend verzoek K.M.Z., d.d. 24/10/2019, punt 15, 19; verklaring volgend verzoek A.A., d.d. 24/10/2019, punt 15, 19). Verder leggen jullie verklaringen af over gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat jullie in het kader van jullie vorig verzoek hebben uiteengezet. Zo stelt u uw familie problemen kreeg door u, dat de taliban met wie jullie problemen hadden te weten kwamen dat jullie met de hulp van jullie familie het land verlaten hadden en dat ze de bezittingen en de gronden van uw familie in beslag namen (Verklaring volgend verzoek K.M.Z., punt 15, 17). Ook uw neef haalt dit aan (Verklaring volgend verzoek A.A., punt 15). Met het ziekenhuisdocument van uw oom wensen jullie de problemen die jullie aanhaalden in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming aan te tonen (Verklaring volgend verzoek K.M.Z., punt 17; Verklaring volgend verzoek A.A., punt 17). Er moet worden beklemtoond dat jullie eerste verzoeken door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Jullie dienden geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Het gegeven dat jullie naar aanleiding van jullie huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als

aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Aangaande het ziekenhuisdocument dient bovendien benadrukt te worden dat nergens uit blijkt dat het daadwerkelijk de vader van uw neef betreft, er wordt geen enkele bloedband aangetoond tussen uw neef en de persoon waarop dit ziekenhuisdocument slaat, noch zegt dit document iets over de daadwerkelijke oorzaak waarvoor deze persoon diende te worden opgenomen. Dergelijke documenten ter ondersteuning van een verzoek kunnen dan ook enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, quod non in casu.

Dat uw broers groot geworden zijn en dat jullie bang waren dat ze gerekruteerd zouden worden en dat ze niet naar school zouden mogen gaan betreft louter hypothetische vrezen die niet om u of uw neef persoonlijk gaan (verklaring volgend verzoek M.K., punt 15). Elk verzoek om internationale bescherming moet namelijk op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker zelf beoordeeld worden.

De uitlatingen van uw neef over zijn angst om meer informatie te geven over het districtshoofd van Charkh betreffen louter post factum verklaringen die op geen enkele wijze afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek A.A., punt 15).

Aangaande de verwijzing van A.A. naar de veiligheidssituatie in Kabul en in het licht van jullie verklaringen dat jullie gezien de door jullie beweerde gewijzigde financiële situatie van jullie familie – waaraan zoals eerder aangehaald geen geloof gehecht kan worden – niet meer de mogelijkheden hebben om jullie elders te vestigen (Verklaring volgend verzoek A.A., punt 15; Verklaring volgend verzoek K.M.Z., punt 17) dient opgemerkt te worden dat, hoewel het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste verzoek u en uw neef de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet weigerden omdat jullie over een intern vluchtalternatief beschikten teneinde zich aan het reëel risico op ernstige schade omwille van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict te onttrekken, er uit de actuele analyse van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst niet meer blijkt dat burgers in Logar een reëel risico lopen op ernstige schade omwille van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening

te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U en uw neef A.A. brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u en uw neef A.A. persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in jullie hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat jullie bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Jullie laten na het bewijs te leveren dat jullie specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met jullie persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking

De documenten die jullie voorleggen slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Het ziekenhuisattest slaagt er zoals hierboven aangegeven geenszins in om een nieuw licht te doen schijnen op jullie ongeloofwaardig bevonden problemen. De bewijzen aangaande geldstortingen van uw broer naar uw vader in Afghanistan waarvan u aangeeft dat u ermee wilt aantonen dat u geen middelen

heeft om zich elders te vestigen (verklaring volgend verzoek K.M.Z., punt 17), zijn zoals eerder aangegeven niet meer relevant gezien de redelijkheid van een intern vluchtalternatief niet meer beoordeeld dient te worden. De kopieën van de eerste pagina's van de paspoorten en de visa voor het Verenigd Koninkrijk van uw twee broers en uw vader wijzigen evenmin voorgaande vaststellingen. Jullie laten na toe te lichten op welke manier de verblijfplaatsen van uw vader en uw twee broers betrekking hebben op jullie vrees bij terugkeer naar Afghanistan."

Uit het voorgaande volgt dat ook uw huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het standpunt van de partijen

2.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

Nadat de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting gegeven heeft over artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag stelt de verzoekende partij dat ze vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de taliban. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar haar verklaringen die ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming afgelegd heeft.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat de verwerende partij nagelaten heeft de voorgelegde nieuwe stukken op correcte wijze te onderzoeken en in de zaak te betrekken. De verzoekende partij stelt dat de stukken objectief verifieerbaar zijn. De verzoekende partij benadrukt ook dat haar dossier onafhankelijk

van het dossier van haar neef dient onderzocht en beoordeeld te worden. Met betrekking tot het medisch attest stelt de verzoekende partij dat het geen DNA attest is, maar dat het attest bevestigt dat deze persoon in het ziekenhuis opgenomen is. Voorts is de verzoekende partij het niet eens met de verwerende partij dat de veiligheidssituatie in de provincie Logar veranderd is waardoor geen onderzoek dient te gebeuren naar intern vestigingsalternatief. De verzoekende partij benadrukt dat dit de provincie Logar één van de onveiligste provincies is. De verzoekende partij meent ook dat het EASO rapport van juni 2019 waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt niet meer actueel is, daar het zes maanden oud is. De verzoekende partij benadrukt dat de overheid in de provincie Logar niet veel controle heeft. Ook stelt de verzoekende partij dat in de provincie Logar tussen juli en november 2019 bijna 39 veiligheidsincidenten geregistreerd werden. De verzoekende partij somt deze incidenten ook op en vermeldt ook haar bron. In dit verband wijst de verzoekende partij erop dat bovendien niet alle incidenten naar boven gebracht worden door de media door de complexiteit van de situatie.

Tot slot stelt de verzoekende partij dat: *“Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B -grond.*

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Verzoeker is van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen. Verweerster rept geen woord over de beoordeling van de sub beschermingsstatus in haar beslissing.”

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar tweede verzoek om internationale bescherming vasthoudt aan haar eerdere verklaringen. De verzoekende partij herhaalt dat zij Afghanistan verlaten heeft omwille van problemen met de taliban in haar dorp van herkomst Dabar Romyali gelegen in het district Charkh in de provincie Logar, meer bepaald dat de taliban in de regio van herkomst eiste dat de verzoekende partij hen zou vervoegen. De verzoekende partij houdt vast aan haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar taskara (origineel), de taskara van haar neef (origineel), ziekenhuisdocumenten op naam van H.A.K. (origineel), vijftien geldstortingen van verzoekers neef naar diens vader in Afghanistan, kopies van het visum voor het Verenigd Koninkrijk van verzoekers oom en twee neven alsook de eerste pagina van hun paspoort.

De taskara van de verzoekende partij en de taskara van haar neef bevatten identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Deze elementen hebben geenszins betrekking op de kern van haar vluchtrelaas. Bijgevolg vormen ze geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt ook een attest van 7 februari 2019 van het Emergency Hospital Kabul afdeling “Surgical center for civilian war victims”. De verzoekende partij verklaart dat dit attest betrekking heeft op haar oom. Het attest vermeldt de identiteitsgegevens van de patiënt. Deze identiteitsgegevens zijn ook terug te vinden op een medisch attest die de verzoekende partij bij haar eerste verzoek om internationale bescherming neergelegd heeft. Zowel uit de beslissing van 27 maart 2018 als uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 april 2019 met nummer X blijkt dat toen de bloedverwantschapsband niet in vraag werd gesteld. De verzoekende partij merkt inderdaad op dat het attest van 7 februari 2019 aangeeft dat de patiënt werd opgenomen ten gevolge van verschillende granaatverwondingen. Doch vormt dit attest geen nieuwe element in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet omdat op basis van dit attest geen verband kan gemaakt worden met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Ten eerste omdat de verzoekende partij gedurende haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaard heeft dat haar vader werd neergeschoten (gehoorverslag 4 januari 2018, p.15, 21 en 23). In het vluchtrelaas van de verzoekende partij werd haar vader niet verwond ten gevolge van een granaat. Ten tweede preciseert het attest geenszins waar dit gebeurd is. Het attest van 7 februari 2019 toont enkel aan dat de vader van de verzoekende partij op 16 december 2015 ernstige granaatverwondingen opgelopen heeft, doch kan omwille van voorgaande elementen geen verband gelegd worden tussen de verwondingen van verzoekers vader en zijn vluchtrelaas. De vader van de verzoekende partij kan het slachtoffer geweest zijn van willekeurig geweld. Daarenboven blijkt uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 april 2019 met nummer X dat

- de verzoekende partij en haar neef, die zich op hetzelfde vluchtrelaas beroept, tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben met betrekking tot de vraag wie de taliban te woord stond tijdens hun tweede bezoek en het feit of talibancommandant M.S. ooit naar hun huis kwam.

- de verzoekende partij te beperkt vertelt over de leden van de taliban die naar hun kwamen en hun activiteiten: *“De Raad merkt verder op dat redelijkerwijze van verzoekers kan worden verwacht dat zij gedetailleerde en consistente verklaringen kunnen afleggen over de talibanleden die hen volgens hun verklaringen dwongen om hen te steunen met onderdak en eten en hen later gedwongen trachten te rekruteren, alsook over de contacten die hun familie hadden met deze talibanleden. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissingen blijkt echter dat dit niet het geval was.”*
- de algemene kennis van de verzoekende partij en haar neef over de wijze waarop de taliban rekruteert te beperkt is: *“Verzoekers kunnen verder niet gevolgd worden in zoverre zij in hun verzoekschriften stellen dat enkel kan worden verwacht dat zij over hun eigen ervaringen met gedwongen rekrutering vertellen, gezien van iemand die gedwongen rekrutering vreest door de taliban redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij op de hoogte is en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de context van gedwongen rekrutering door de taliban in zijn nabije leefomgeving. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissingen blijkt dit echter niet het geval. Dit geldt temeer gezien verzoekers in hun verzoekschriften zelf benadrukken dat zij tot de doelgroep behoorden om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban en zij reeds gedwongen werden door de taliban om eten en onderdak te voorzien.”*
- *“Verzoekers’ verweer in de verzoekschriften dat uit de door hun toegevoegde landeninformatie blijkt dat zij tot de doelgroep behoorden van de taliban om geïsoleerd te worden, kan geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat hun familie geen problemen meer zou kennen na hun vertrek, gelet op de pertinente en terecht motivering in de bestreden beslissingen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de taliban ook de andere verantwoordelijken van de familie, zoals verzoekers vaders, zouden viseren om de materiële voordelen te bekomen die de taliban van hun familie eisten.”*

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer met de volgende documenten: een foto van een brief van 28 november 2019 opgesteld door de security commander of Logar Province en een foto van een brief van 28 november 2019 waarin een dokter verklaart dat verzoekers vader op 16 december 2015 vanuit het plaatselijk ziekenhuis naar een gespecialiseerd ziekenhuis in Kaboel doorverwezen werd. Deze documenten betreffen enkel kopieën en geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. X en RvS 24 maart 2005, nr. X). Daarenboven werden beide documenten *post-factum* opgesteld en vertonen een duidelijk gesolliciteerd karakter.

Het gegeven dat er familieleden van de verzoekende partij zich in het Verenigd Koninkrijk hebben gevestigd betreft geen pertinent nieuw element in de zin van de Vreemdelingenwet gelet op voorgaande elementen en het gegeven dat elk verzoek om internationale bescherming op de eigen merites dient onderzocht te worden

De huidige bijgebrachte documenten doen, gelet op voorgaande vaststellingen, geen afbreuk aan de conclusie die werd genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming met betrekking tot de voorgehouden vrees voor de taliban in haar regio van herkomst omwille van gedwongen rekrutering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Dat uw broers groot geworden zijn en dat jullie bang waren dat ze gerekruteerd zouden worden en dat ze niet naar school zouden mogen gaan betreft louter hypothetische vrees die niet om u of uw neef persoonlijk gaan (verklaring volgend verzoek [M. K.], punt 15). Elk verzoek om internationale bescherming moet namelijk op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker zelf beoordeeld worden.*

De uitspraken van uw neef over zijn angst om meer informatie te geven over het districtshoofd van Charkh betreffen louter post factum verklaringen die op geen enkele wijze afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen in het kader van jullie eerste verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek [A. A.], punt 15).”

Bijgevolg liggen er geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij zo danig gewijzigd is dat aan de verzoekende partij subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest 'Elgafaji' waar het Hof van de Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden (RvV (AV) 20 november 2017, nr. X).

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen onder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn

er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen antiregeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "improvised explosive devices" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de 'conflict severity' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van het district Charkh gelegen in de provincie Logar.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.*

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U en uw neef [A. A.] brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Logar, indeelt bij "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Logar, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD." (EASO Guidance note van juni 2019, p. 108).

In andere woorden, de provincie Logar is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Logar ligt in dezelfde lijn.

Verschillen in veiligheidssituatie binnen een provincie blijken uit de 'conflict severity' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict. De Raad stelt vast dat EASO de mate van willekeurig geweld in elke provincie van Afghanistan beoordeelt op basis van 6 indicatoren. Eén van deze indicatoren is de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie waarbij EASO in het bijzonder verwijst naar informatie op districtsniveau die getrokken kan worden uit de 'conflict severity map' van UNOCHA (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). In voormelde map deelt UNOCHA de districten Charkh, Barakibarak, Pul-e Alam en Mohammad Agha in de op één na hoogste categorie en Kharwar in de op 3 na hoogste categorie. De overige districten vallen in de lagere categorie. Het district telt geen intern ontheemden gedurende de referentieperiode. Er vinden in het district Charkh evenwel geweldsincidenten plaats, doch blijkt uit de bijgebrachte informatie niet dat dit willekeurig geweld een zodanig hoog niveau bereikt, dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen (EASO Country of origin information report: Afghanistan- security situation, juni 2019, p. 206-210). De verzoekende partij brengt ook geen informatie waaruit het tegendeel blijkt. Uit de EASO Country report Afghanistan van juni 2019 blijkt dat de taliban een deel van het district in handen heeft (p.208). Dit is op zich niet voldoende om aan te nemen dat het willekeurig geweld een zodanig hoog niveau bereikt, dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat dient met een geheel van elementen rekening te worden gehouden.

In haar verzoekschrift somt de verzoekende partij 39 incidenten op tussen juli en november 2019. Slechts 5 van de aangehaalde incidenten kunnen gesitueerd worden in het district van herkomst van de verzoekende partij. Elk van deze incidenten had specifiek betrekking op leden van de taliban. Zij waren het doelwit waren en verschillende talibanleden zijn omgekomen. Dit ligt in de lijn van de informatie opgenomen in de landenrapporten die zich in het administratief dossier bevinden. Daarenboven hebben de overige door de verzoekende partij vermelde veiligheidsincidenten betrekking op andere districten in de provincie Logar of wordt niet gespecificeerd in welk district, maar ook deze veiligheidsincidenten hebben betrekking op leden van de taliban. Hieruit blijkt geenszins dat burgers het doelwit zijn.

Verzoekers district kan bereikt worden via de Kabul-Gardez-Khost-highway. Deze weg loopt door de districten Mohammad Agha en Pul-e-Alam. Volgens lokale bronnen die door de Afghanistan Times worden geciteerd, hebben taliban-militanten de bussen op het snelweggedeelte in Mohammad Agha tegengehouden en hebben ze in november 2018 overheidsmedewerkers gekidnapt. De veiligheid op de snelweg zou zijn verslechterd waardoor overheidsambtenaren deze niet kunnen nemen (EASO Country of origin information report: Afghanistan- security situation, juni 2019, p. 207). *In casu* kan de verzoekende partij niet beschouwd worden als een overheidsambtenaar. Uit deze informatie blijkt geenszins dat op deze snelweg sprake is van willekeurig geweld dat een zodanig hoog niveau bereikt, dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Evenmin blijkt dat dit het geval is op de andere wegen in de provincie Logar die de verzoekende partij dient te nemen om terug te keren naar haar regio van herkomst.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer

- de wekelijkse update van OCHA van 30 april-5 mei 2020 waarin aangegeven wordt dat er meer dan 2000 ontheemden in de provincie Logar zijn: Naar verluidt zijn in de laatste twee weken van maart 350 gezinnen (ongeveer 2450 personen) ontheemd geraakt als gevolg van het conflict in de provincie Logar. (bron: https://www.ecoi.net/en/file/local/2028133/afghanistan_humanitarian_weekly_5_april.pdf)
- De Afghan Independent Human Rights Commission, een national mensenrechten commissie, geeft in haar rapport van 7 mei 2020 aan dat het geweld en de gewapende aanvallen in de eerste tien dagen van Ramadan (24 april-5 mei 2020) niet afgenomen zijn, maar hebben zich net als voorheen voortgezet. Naast de militaire slachtoffers en zijn er veel burgers gedood die geen enkele rol hebben gespeeld bij het initiëren en bestendigen van het conflict. Het rapport geeft aan dat in de provincie Logar burgerslachtoffers gevallen zijn (bron: <https://aihr.org.af/home/thematic-reports/8854>).

Met betrekking tot deze neergelegde aanvullende nota van de verzoekende partij vraagt de voorzitter per beschikking aan de verwerende partij een schriftelijk verslag op te stellen conform artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. In haar schriftelijk verslag van 1 juli 2020 motiveert de verzoekende partij onder

meer dat: "2.3. Vervolgens merkt verweerder op dat daar waar verzoeker verwijst naar een *weekly humanitarian update* van UNOCHA(waarvan de integrale versie werd toegevoegd aan onderhavig schriftelijk verslag - bijlage i) deze instantie niet specificeert in welk(e) district(en) van Logar de ontheemding heeft plaatsgevonden. Navraag bij Cedoca leert dat er geen specifieke informatie kan teruggevonden worden over de exacte reden waarom de 350 families vertrokken, noch vanuit welk district zijn zouden gevlucht zijn. Verder werd vastgesteld dat deze ontheemding van 350 families niet vermeld wordt in de definitieve displacement cijfers die UNOCHA verspreid (zie bijlage ii, een printscreen van het online interactief dashboard van UNOCHA (beschikbaar op <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/idpsj> en aan de hand waarvan nagegaan werd hoeveel IDP's er door UNOCHA geregistreerd zijn sinds begin maart 2020 tot 23 juni 2020 in de provincie Logar). Er wordt zelfs geen melding gemaakt van ontheemding in de provincie Logar in de periode maart - juni 2020. Dit verschil kan verklaard worden door het feit dat de *weekly humanitarian updates* van UNOCHA slechts een eerste (voorlopige) assessment maken met betrekking tot ontheemding, en dat het dashboard enkel de definitief geïdentificeerd aantal IDP's die daadwerkelijk humanitaire hulp nodig hebben, vermeld.

2.4. Daar waar verzoeker verwijst naar een rapport van de *Afghan Independent Human Rights Commission* van 7 mei 2020, waarin meegedeeld werd dat er tijdens de eerste tien dagen van de ramadan 116 burgerslachtoffers gevallen zijn ingevolge "targeted/deliberate killing, road side mine blasts, rocket attacks and suicide attacks" stelt verweerder vast dat het rapport Logar weliswaar vermeldt als één van de provincies waar er burgerslachtoffers zijn gevallen (naast Kabul, Ghazni, Kandahar, Paktia en Helmand) doch niet toelicht hoeveel slachtoffers er in Logar gevallen zijn. Evenmin wordt verduidelijkt of de burgers het slachtoffer werden van doelgericht, dan wel willekeurig geweld gaat." Aan dit schriftelijk verslag voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

(i) UNOCHA, Afghanistan – Weekly Humanitarian Update (30-March – 5 april 2020), 5 april 2020, beschikbaar op

https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/afghanistan_humanitarian_weekly_5april.pdf.

(ii) Printscreen interactief dashboard UNOCHA periode 4.03.2020- 28.06.2020, bron <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/idpsj>".

Op 3 juli 2020 wordt het schriftelijk verslag van de verwerende partij naar de verzoekende partij gestuurd en wordt aan de verzoekende partij meegedeeld dat ze over een termijn van acht dagen beschikt, vanaf de kennisgeving, om een replieknota neer te leggen. De verzoekende partij laat echter na om een replieknota in te dienen. Bijgevolg maakt de Raad toepassing van artikel 39/79, §1, zesde lid van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt: "Indien de verzoekende of tussenkomende partij nalaat om binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn van acht dagen een replieknota in te dienen, dan wordt zij geacht in te stemmen met het door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn verslag ingenomen standpunt." Bijgevolg laat de informatie die de verzoekende partij ter terechtzitting bijgebracht heeft niet toe te concluderen dat het district Charkh, gelegen in de provincie Logar in het bijzonder dient bestempeld te worden als een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, zowel de provincie Logar als het district Charkh zijn een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in het district Charkh, gelegen in de provincie Logar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Charkh, gelegen in de provincie Logar op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie

rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)* van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Charkh, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Charkh dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Aldus brengt de verzoekende partij geen dergelijke individuele elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van de rechtsplegingsdossiers. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in haar herkomstregio op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar. Het attest van 7 februari 2019 dat betrekking heeft op verzoekers vader laat ook niet toe anders te besluiten. De verzoekende partij toont ook niet aan hoe het gegeven dat haar oom en neven heden in het Verenigd Koninkrijk verblijven en haar neef vijftien geldstortingen uitgevoerd heeft in haar hoofd een persoonlijke omstandigheid is die van die aard is dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in haar herkomstregio op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd nieuwe elementen zijn waaruit zwaarwegende gronden blijken om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, *b)* van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen

zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De verzoekende partij werd in deze procedure eveneens bijgestaan door een tolk Pashtou. Voorts werden de procedurele noden van de verzoekende partij onderzocht. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS